

Prologul nopții

Florinpaun

Când întunericul consumă culorile arzânde,
Ochii cei strigați își caută stăpânele răzânde.
Cum felinarele iuțite, șlefuit poteci vărgate,
Tremure surprind în bănci și umbre ocupate.

Când firii, luna se declară c-avidă e și trează,
În deschisele ferestre, gâturile lungi s-așază.
Tu vezi, splendorile virile și azi urechilor se-nclină,
Cu-a lor modestii curioase, să împrăstie lumină!

Și când a stelelor măreție ia și se cuplează
Cu-ale verii mirodării, ce fiorii-i subțiază,
Însărcinată pasiune s-a descinde prin ținut,
Pe după urmele plouate ale gândului bătut.

Când mutația vrăjii dezbumbă sutienul nopții,
Dup-al veșniciei voal s-a furișat și fața sorții.
Printre culegeri de amor, în papioane potriviți,
Zburători și-or face locul, de aripile lor trântiți.